

Arrest

nr. 249 031 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaanse staatsburger te zijn, geboren op 24 november 1994 te Benin City, Nigeria.

U groeide op bij uw ouders in "Urogo", een dorp in Benin City. Toen u in 2008 uw beide ouders verloor ten gevolge van een ongeval, nam uw oom langs vaderskant u mee naar "Ugbihoko", op ongeveer een uur rijden van "Urogo". U ging bij hem en zijn twee kinderen wonen. Hij beloofde om u naar school te laten gaan. Uw oudste zus bleef in het dorp van uw ouders wonen, samen met uw jongere zus.

Na een tijdje begon uw oom u te misbruiken. Hij waarschuwde u dat u het aan niemand mocht vertellen, waardoor u bang was en geen stappen ondernam om het huis van uw oom te verlaten of om het aan iemand te vertellen.

Tijdens uw verblijf bij uw oom kon u nu en dan naar school gaan. U kon naar school tot JSS2, wat u echter niet kon afmaken.

In 2012 bleek u omwille van uw ooms misbruik zwanger te zijn. Toen u dit aan uw oom vertelde was hij zeer kwaad en verwondde hij u met een mes.

Dit incident gaf u de kracht om uw ooms huis te verlaten. U ging naar het deel van de stad waar de markt was en begon er te bedelen. U kon met het geld dat u ontving een handeltje in waterzakjes starten. U ontmoette mensen die het plan hadden om het land te verlaten. U besloot met hen mee te gaan. Via Lagos reisde u door naar Libië. Daar belandde u in de prostitutie om uw verdere reis te betalen. U verloor er uw ongeboren baby.

U kon uiteindelijk uw verdere reis bekostigen en u reisde door naar Italië waar u arriveerde in augustus 2014. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. In juni 2016 kreeg u te horen dat uw verzoek geweigerd was door de Italiaanse autoriteiten. U besloot hierop om, uit vrees om naar Nigeria te worden teruggestuurd, Italië te verlaten en naar België te gaan.

U arriveerde in België in juli 2016. U begon te werken aan de Naamse Poort in Brussel waar u werkte als kapster. U woonde samen met enkele mensen en voorzag in uw levensonderhoud.

Toen u zwanger geraakte kon u niet langer werken. Een vriendin nam u op in haar huis. U beviel van uw zoon, Owen, op 3 maart 2019. Toen u bij het OCMW aanklopte om u te helpen om uw rekeningen te betalen, kreeg u te horen dat u in België een verzoek om internationale bescherming kon indienen, ondanks de negatieve uitkomst in Italië.

Op 5 april 2019 diende u vervolgens een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een medisch attest voor opgemaakt door dr. Julie De Pauw, dokter in de algemene geneeskunde op 18 april 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat uw oom u mishandelde nadat u bij hem ging wonen na het overlijden van uw ouders in 2008.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de Belgische autoriteiten opzettelijk heeft trachten te misleiden. U verklaarde immers dat u naar België kwam nadat u van de Italiaanse autoriteiten een negatieve beslissing had ontvangen (zie notities CGVS, p 15). Echter, uit informatie, ontvangen van de Italiaanse autoriteiten, blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming werd verworpen omdat u was vertrokken uit Italië en niet meer beschikbaar was voor de Italiaanse autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Uw vertrek uit Italië alvorens een beslissing te hebben ontvangen, kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat deze de procedure volledig doorloopt. Verder besloot u in België pas internationale bescherming aan te vragen in 2019, ruim drie jaar na uw aankomst in België. Uw verklaring dat u niet eerder een verzoek durfde in te dienen omdat u reeds een negatieve beslissing in Italië zou hebben gekregen,

zoals u beweerde, zou bezwaarlijk een verschoning kunnen genoemd worden van uw gedrag. Uw nood aan internationale bescherming wordt hierdoor verder ondermijnd. Uw houding in Italië en in België stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor haar leven haar land te hebben verlaten en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verder geeft u aan dat u pas de stap naar internationale bescherming in België heeft gezet nadat bleek dat het OCMW u niet langer kon helpen met het betalen van uw rekeningen (zie notities CGVS, p 17). Uw verzoek blijkt daarom eerder te zijn ingegeven uit economische overwegingen dan om u te beschermen zoals in de zin van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming.

Verder kan worden opgemerkt dat u de vrees die u inroept voor uw oom niet aannemelijk kan maken.

Zo verklaart u in de vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ op 18 november 2019 en door u ondertekend, dat u naar de politie was gestapt maar dat de politie niets had gedaan omdat uw oom hen had betaald (zie Vragenlijst CGVS, vraag 5, ingevuld door de DVZ op 18/11/2019). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter meermaals nadrukkelijk dat u niet naar de politie kon gaan omdat de politie in Nigeria steeds wordt omgekocht (zie notities CGVS, p 18, p 22). U zegt dat u niets kon zeggen tegen iemand omdat uw oom u bedreigde en u anders nog meer in de problemen zou komen (zie notities CGVS, p 12 en p 13). Het is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet naar de politie gaan in Nigeria.

Verder kan u geenszins aannemelijk maken dat uw oom u werkelijk zou zoeken indien u zijn huis zou verlaten, zoals u verklaart (zie notities CGVS, p 21). U beweert immers dat, indien u zou weggaan, hij u zou zoeken en dat u daardoor niet naar uw zus zou kunnen gaan voor hulp. U verklaart dat uw oom u zou zoeken en dat u daarom niet eerder bent weggegaan uit het huis van uw oom. Echter, deze verklaringen vallen helemaal niet te rijmen met uw verklaringen dat uw zus naar uw oom ging om u te zoeken, wanneer u al in Libië was. (zie notities CGVS, p 23). Uw oom heeft u bijgevolg nooit gezocht wanneer u zijn huis zou hebben verlaten. Uw vrees dat hij u zou zoeken is dan ook gebaseerd op bonte veronderstellingen en spreekt u zelf tegen in uw verklaringen betreffende wat gebeurde na uw vertrek.

Tevens kan er worden opgemerkt dat uw verklaringen over de verwondingen die uw oom u zou hebben toegebracht helemaal niet geloofwaardig zijn. Wanneer de protection officer (verder PO) u meer informatie vroeg over het medisch attest dat u voorlegt, geeft u aan dat het om de messteek gaat die uw oom u had toegebracht. Wanneer u vervolgens werd gevraagd wanneer dit gebeurde, zegt u dat het was wanneer u bij hem woonde. Wanneer de PO u vervolgens vraagt in welk jaar het was, zegt u dat u het niet meer weet. U zegt dat u er woonde en dat hij u bedreigde, maar dat u zich het jaar niet meer kan herinneren. Het is pas wanneer u het medisch attest bekijkt, dat u opmerkt dat het attest vermelding maakt van het jaar 2012. (zie notities CGVS, p 12) Het is helemaal niet geloofwaardig dat u zich op het moment van uw persoonlijk onderhoud helemaal niet zou herinneren wanneer uw oom u met een mes zou hebben aangevallen terwijl u dit blijkbaar wel uitdrukkelijk heeft vermeld aan de arts die het document heeft opgemaakt. Tevens is het opmerkelijk dat u zich het jaar niet herinnerde terwijl het een keerpunt was in uw leven in Nigeria en de aanzet was van uw vertrek uit Nigeria. Het is daarom wel zeer verwonderlijk dat u in het begin van het persoonlijk onderhoud zonder enige aarzeling kan zeggen dat u in 2012 Nigeria heeft verlaten (zie notities CGVS, p 5), maar dat u dit blijkbaar niet koppelt aan de messteek die uw oom u zou hebben toegebracht waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd.

Uw verklaringen bij de DVZ komen bovendien niet overeen met de verklaringen die u aflegde bij het CGVS wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder te niet doet. Zo geeft u aan bij de DVZ dat u van bij uw geboorte tot wanneer u het land verliet in Ugbighoko woonde (zie verklaring DVZ, opgemaakt op 18/11/2019, vraag 10). U verklaarde bij het CGVS echter dat u na de dood van uw ouders door uw oom werd meegenomen en elders ging wonen, op ongeveer een uur van de plek van waar uw ouders woonden (zie notities CGVS, p 7). Bij het CGVS verklaarde u dat u bij uw oom woonde in Ugbighoko en dat u voordien in Urogo bij uw ouders en zussen woonde (zie notities CGVS, p 6). Het is niet aannemelijk dat, indien u werkelijk bij uw oom diende te wonen van eind 2008 tot 2012, dat u hier geen vermelding van heeft gemaakt bij de DVZ maar dat u nadrukkelijk verklaart dat u uw hele leven op één plek heeft gewoond.

Ook uw verklaringen over uw zussen zijn niet coherent waardoor de algehele geloofwaardigheid nogmaals wordt aangetast. Bij de DVZ verklaarde u immers dat uw oudste zus G. is verdwenen door aan te geven dat u niet weet waar ze is en dat uw jongere zus B. in Benin is (zie verklaring DVZ

ingevuld op 18/11/2019, vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw jongste zus is weggelopen en dat u niet weet waar ze is (zie notitie CGVS, p 6). Ook over de naam van uw moeder legt u geen éénduidige verklaringen af. Zo verklaarde u bij de DVZ dat ze F. heet (zie verklaring DVZ ingevuld op 18/11/2019, vraag 13A), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat ze E. heet (zie notities CGVS, p 5). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en voorgehouden profiel.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u melding maakt van een vloek die op u zou rusten omdat u seksuele betrekkingen zou hebben gehad met een bloedverwant (zie notities CGVS, p 21). Op geen enkel moment tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u een vrees aan in verband met deze vloek. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze vloek volledig op bijgeloof is gestoeld en elk objectief vaststelbaar element mist.

Aangezien de vrees die u inroept voor uw zoon Owen volledig samenvalt met uw vermeende problemen in Nigeria, en gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen, kan er ook geen geloof worden gehecht aan deze vermeende problemen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest voor opgemaakt door dr. Julie De Pauw op 18 april 2019 waarin staat beschreven dat u een litteken heeft op uw linkerdijbeen. Echter medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekeninghoudend met haar bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In het enig middel worden volgende schendingen aangevoerd: "Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout. Schending van de rechten van de verdediging".

Verzoekster onderbouwt het verzoekschrift als volgt:

"[...] Dat verzoekster echter verklaard heeft dat zij Italië verliet nadat zij vernomen had dat er een negatieve beslissing in haar asieldoosier zou genomen zijn.

Verzoekster heeft echter geenszins verklaard dat aan haarzelf een negatieve beslissing zou betekend zijn of zij een daadwerkelijke beslissing in handen heeft gekregen.

Mogelijks werd dit zo aan verzoekster meegedeeld (bv. door de politie die verzoekster wilde wegsturen, landgenoten die het niet goed met haar meenden,...) en was verzoekster er dan ook van overtuigd dat haar asielprocedure in Italië negatief werd afgesloten.

Verzoekster had haar leven in Italië opnieuw opgebouwd en wou dan ook geenszins dit land verlaten. Het was enkel omdat zij vreesde naar Nigeria te zullen worden teruggestuurd omwille van de haar ter oren gekomen negatieve beslissing van de asielautoriteiten, dat zij besloot uit Italië weg te gaan.

Verzoekster zou immers nooit uit eigen beweging een land verlaten waar zij een tijdelijk verblijfsrecht had omwille van een lopende asielprocedure, om zich naar een land te begeven waar zij helemaal geen verblijfsrecht had en de kans liep te worden teruggestuurd naar Nigeria.

Verzoekster was er dan ook rotsvast van overtuigd dat zij Italië moest verlaten omdat haar asielprocedure negatief was afgesloten.

Het feit dat verzoekster hiervan inderdaad overtuigd was, blijkt bovendien uit het feit dat zij in België geen verzoek om internationale bescherming durfde indienen, omdat zij dacht dat zij een negatieve beslissing had gekregen in Italië (zie verklaringen verzoekster administratief dossier).

Het is pas nadat het OCMW haar aanraadde om - ondanks de negatieve beslissing in Italië - alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat verzoekster dit effectief gedaan heeft.

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht stelt dat verzoekster getracht heeft de Belgische autoriteiten opzettelijk te misleiden, terwijl uit de diverse verklaringen van verzoekster duidelijk blijkt dat dit geenszins het geval is en verzoekster zelf ervan overtuigd was dat zij een negatieve beslissing had gekregen in Italië.

Dat er dan ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en aan verzoekster zaken verweten worden, waarvan zijzelf niet op de hoogte was, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht.

2.1.2. Bovendien werd verzoekster tijdens het verhoor op het CGVS geenszins geconfronteerd met de informatie van de Italiaanse instanties waaruit zou blijken dat zij een negatieve beslissing ontving omdat zij zich niet meer Italië zou bevonden hebben.

Aan verzoekster werd dan ook de mogelijkheid ontnomen om zich diengaande te kunnen verdedigen en/of bepaalde zaken te verduidelijken, zodat er sprake is van een schending van verzoeksters rechten van verdediging.

Tenslotte werd de bestreden beslissing geenszins op een zorgvuldige wijze genomen, nu enerzijds geen rekening werd gehouden met alle verklaringen van verzoekster doorheen het volledige verhoor (bv. de verklaring dat zij in België geen verzoek om internationale bescherming durfde in te dienen omwille van de genomen negatieve beslissing in Italië) en anderzijds de informatie van de Italiaanse autoriteiten waarover het CGVS beschikte, niet aan verzoekster werd meegedeeld tijdens het verhoor, zodat haar de mogelijkheid werd ontnomen zich hieromtrent te verdedigen en/of meer duidelijkheid te scheppen.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Tenslotte is tevens het redelijkheidsbeginsel geschonden, nu het CGVS geenszins in alle redelijkheid kon besluiten dat verzoekster opzettelijk getracht heeft de Belgische instanties te misleiden, nu door verweerder geenszins aangetoond werd dat verzoekster inderdaad effectief kennis had van het feit dat nog geen beslissing zou genomen geweest zijn in Italië aangaande haar asielaanvraag. Temeer daar verzoekster door verweerder nooit geconfronteerd werd met de informatie uit Italië!

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.3. Dat het CGVS verder opwerpt dat verzoekster de vrees die zij inroept ten aanzien van haar oom niet aannemelijk zou kunnen maken.

[...]

Verzoekster betwist ten eerste dat zij tijdens de korte uiteenzetting bij de DVZ zou verklaard hebben dat zij naar de politie is gegaan omwille van het misbruik in hoofde van haar oom, doch deze verzoekster niet zouden hebben geholpen omdat haaroom hen betaald had.

Dat hierbij opgemerkt dient te worden dat verzoekster haar verklaringen steeds heeft afgelegd zonder tussenkomst van een tolk en er zich mogelijks misverstanden hebben voorgedaan tijdens het verhoor op DVZ, waar alles zo snel mogelijk moet worden afgehandeld.

Dat één en ander inderdaad is fout gelopen op het CGVS, blijkt uit het feit dat zelfs de naam van verzoekster moeder foutief werd weergegeven (zie punt 2.1.6), evenals welke zus zou verdwenen zijn (zie punt 2.1.5), terwijl verzoekster zich omtrent dergelijke zaken absoluut niet kan vergissen!

Verzoekster heeft meermaals tijdens het verhoor op het CGVS verklaard dat zij geen bescherming bij de politie kon krijgen, nu de politie in Nigeria corrupt is en haar oom hen zou omkopen.

Indien verzoekster wel naar de politie zou geweest zijn en deze weigerden verzoekster te helpen wegens smeergeld van de oom - zoals foutief vermeld door DVZ - dan zou verzoekster dit geenszins verzwijgen of anders vertellen, nu dit net zou aantonen dat verzoekster geen bescherming kan bekomen van de autoriteiten in Nigeria!

Dat dit juist het asielrelaas van verzoekster zou versterken, zodat verzoekster geen enkele reden heeft om dienaangaande een andere verklaring af te leggen op het CGVS.

Ook desbetreffend geldt dezelfde opmerking dat verzoekster tijdens het verhoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met haar zgn. eerder afgelegde verklaringen op de DVZ omtrent dit onderwerp.

Aan verzoekster werd dan ook niet de mogelijkheid geboden om zich verdedigen op dit punt en/of bepaalde zaken te verduidelijken, zodat er opnieuw sprake is van een schending van verzoeksters rechten van verdediging en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.4. Dat verzoekster het verder niet aannemelijk zou gemaakt hebben dat haar oom haar werkelijk zou zoeken wanneer zij diens huis zou verlaten. Verzoekster verklaarde immers dat zij niet naar haar zus kon gaan om hulp te zoeken omdat haar oom haar nadien zou zoeken.

[...]

Dat verzoekster amper 14 jaar oud was wanneer haar ouders overleden in 2008 en het misbruik door haar oom startte. De oom bezwoer verzoekster om niets te zeggen tegen iemand anders, omdat hij haar anders zou vermoorden.

Verzoekster woonde zonder andere naaste familieleden bij haar oom, nu haar zussen in het dorp van haar ouders waren achtergebleven. Alleen de kinderen van haar oom woonden bij hen in, doch omdat alleen verzoekster het slachtoffer was van misbruik, vreesde zij dat haar neef en nicht haar niet zouden geloofden indien zij om hulp vroeg en alles aan haar oom zouden doorvertellen.

Verzoekster was dan ook nog een kind en had een immense vrees voor haar oom, mede ingegeven door het feit dat zij geen ouders meer had die haar konden beschermen en de Nigeriaanse politie volledig corrupt is, zodat zij van die kant ook geen hulp kon krijgen.

Door de vele bedreigingen van haar oom was verzoekster er dan ook van overtuigd dat hij haar zou zoeken en niet zou rusten tot hij haar opgespoord had.

Bovendien was verzoekster er ook van overtuigd dat zij geen hulp kon krijgen van anderen, zelfs niet van haar zussen, nu zij vervloekt was door de seksuele betrekkingen met een verwante.

Verzoekster zat dan ook in de val en had geen andere keuze dan verder bij haar oom te blijven en ging jarenlang gebukt onder het misbruik.

Pas nadat verzoekster zwanger was van haar oom en deze haar neerstak met een mes, verzamelde verzoekster voldoende moed om zijn huis te verlaten. Verzoekster was op dat ogenblik ook 18 jaar, waardoor zij meer kansen had om op straat te overleven.

Aan verzoekster kan dan ook niet verweten worden geen hulp te hebben gezocht bij haar zussen, nu zij als minderjarig kind misbruikt werd en zij gewoonweg geen hulp durfde te zoeken, enerzijds uit vrees dat haar oom haar zou zoeken, anderzijds omdat zij overtuigd was dat de maatschappij haar zou uitstoten omdat zij vervloekt was.

Van een misbruikt kind zonder ouders en geïsoleerd van alles en iedereen (verzoekster mocht amper naar school) kan dan ook moeilijk verwacht worden dat dit kind hulp gaat zoeken, wanneer het volledig afhankelijk is voor onderdak en onderhoud van de misbruiker.

Dat de bestreden beslissing dan ook geen enkel begrip opbrengt voor de moeilijke situatie waarin verzoekster zich als minderjarig misbruikt kind bevond en haar angst voor represailles door haar oom, evenals haar overtuiging dat haar oom naar haar op zoek zou gaan.

Dat het CGVS dan ook geen enkele rekening houdt met de geestesgesteldheid van verzoekster op het ogenblik dat zij bij haar oom verbleef als geïsoleerde minderjarige misbruikte wees die ervan overtuigd is dat ze vervloekt is. Dat het CGVS de toenmalige overtuigingen van verzoekster bovendien minimaliseert en wegwuift vanuit een westers standpunt, waar er tal van organisaties zijn waartoe misbruikte jongeren zich kunnen wenden en waar men niet bijgelovig is.

Aan verzoekster kan dan ook niet verweten worden dat zij er als kind van overtuigd was dat haar oom haar zou zoeken indien zij zijn woning zou verlaten en hulp zou zoeken bij haar zussen! Dit eens te meer gezien de moeilijke situatie waarin verzoekster zich bevond!

De motivatie van verweerder dat verzoeksters vrees dat haar oom haar zou zoeken, louter zou gebaseerd geweest zijn op boude veronderstellingen en zij zichzelf zou tegenspreken omdat haar oom haar niet zou gezocht hebben na haar vlucht, kunnen dan ook niet weerhouden worden.

2.1.5. Voorts stelt het CGVS dat verzoeksters verklaringen betreffende de verwondingen die door haar oom toegebracht werden, niet geloofwaardig zouden zijn.

[...]

Verzoekster heeft tijdens het gehoor op het CGVS wel degelijk gesteld dat haar oom haar een messteek toebracht wanneer hij hoorde dat ze zwanger was van hem. Op het ogenblik dat verzoekster over deze aanval vertelde, kon zich het precieze jaartal niet meer herinneren, wat echter niets afdoet van het feit dat verzoekster wel degelijk met een mes gestoken werd en zij ook over een medisch attest beschikt dat haar verklaringen ondersteunt.

Eerder tijdens het interview verklaarde verzoekster wel dat zij Nigeria in 2012 had verlaten, wat niet lang plaatsvond nadat zij bij haar oom was weggelopen.

Verzoekster begrijpt bovendien niet goed waarom getwijfeld wordt aan de mesaanval door haar oom louter omdat zij zich op een bepaald ogenblik het jaartal waarin dit plaatsvond, niet meer kon herinneren en in welke zin dit aan elkaar gerelateerd is.

Feit is dat verzoekster het slachtoffer werd van een aanval door haar oom met een mes nadat zij hem vertelde zwanger te zijn na zijn jarenlang misbruik.

Dat verzoekster bovendien een medisch attest voorgelegd heeft waaruit haar fysieke verwondingen blijken en deze ook overeenstemmen met een wonde toegebracht door een mes, zodat de redenen die door het CGVS worden weerhouden om aan de verklaringen van verzoekster te twijfelen, niet kunnen worden weerhouden.

2.1.5. Dat de bestreden beslissing verder motiveert dat verzoeksters verklaringen bij DVZ niet zouden overeenkomen met haar verklaringen op het CGVS.

[...]

Dat dergelijke 'tegenstrijdigheden' duidelijk aantonen dat een en ander is fout gelopen tijdens het eerste interview op DVZ, waar verzoekster slechts zeer kort werd ondervraagd.

Het is immers volkomen ongeloofwaardig dat verzoekster zelfs de naam van haar moeder verkeerd zou opgeven, zodat er duidelijk een communicatieprobleem was bij het gehoor op DVZ.

Ook is verzoekster formeel dat haar jongste zus is weggelopen en zij met haar ouders in Urogo woonde. Omtrent dergelijke 'banale zaken' zou verzoekster zich immers nooit vergissen of andere verklaringen afleggen, zodat de verklaringen van verzoekster op DVZ niet correct werden weergegeven.

Bovendien werd verzoekster tijdens dit verhoor niet bijgestaan door een raadsman, zodat niet kan gecontroleerd worden of hetgeen door DVZ werd neergepend, effectief zo verklaard werd door verzoekster.

Het feit dat verzoekster deze verklaringen heeft ondertekend, is overigens geen reden om aan te nemen dat verzoekster dergelijke zaken daadwerkelijk zou hebben gezegd.

Zoals uit het relaas van verzoekster blijkt, is zij immers amper naar school geweest, zodat verzoekster wel wat kan lezen en schrijven, maar niet van die aard dat zij een volledig verslag kan doornemen op enkele minuten tijd en dit desnoods corrigeren.

Gelet op wat voorafgaat, kunnen de zgn. tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster op het CGVS en deze bij DVZ, dan ook niet weerhouden worden om de verklaringen van verzoekster aangaande de problemen welke zij in Nigeria kende, in twijfel te trekken.

2.1.6. Dat het CGVS tot slot opmerkt dat verzoekster melding maakte van een vloek die op haar zou rusten omdat zij seksuele betrekkingen had met een bloedverwant. Echter zou zij op geen enkel moment een vrees aangehaald hebben in verband met deze vloek. Bovendien zou deze vloek volledig op bijgeloof gestoeld zijn en elk objectief vaststelbaar element missen.

Er zou dan ook in hoofde van verzoekster geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kunnen worden vastgesteld.

Dat het CGVS dan ook voorbijgaat aan het sterke geloof dat Nigerianen hechten aan een vloek en deze vloek op mensen zelfs meer effect heeft dan een ketting of opsluiting wegens het rotsvaste geloof van Nigerianen in deze vloek : [...]

Dit wordt evenzeer bevestigd in diverse rapporten, zoals

- US Department of State, 2020 Trafficking in persons, Report Nigeria, 25 juni 2020 : [...]

- Ana Dois Garcia, Forced Migration Review, Trafficking, ritual oaths and criminal investigation, juni 2020 : [...]

- US Department of State, Nigeria, Annual report in trafficking in persons (covering April 2018 to March 2019) : [...]

Verzoekster was er dan ook van overtuigd dat zij vervloekt was, wat gezien de context in Nigeria dan ook voor waar moet aangenomen worden.

Overigens werd door het CGVS geenszins aangetoond dat verzoekster geen vrees had voor de vloek waarvan zij dacht dat deze op haar rustte.

Het feit dat dit op bijgeloof zou steunen, zoals in de bestreden beslissing geopperd, doet niets af van het feit dat miljoenen Nigerianen wel degelijk geloven in het bestaan en de kracht van vloeken en een vloek sterk is dan bv. het opsluiten van mensen (zie supra).

Dat de bestreden beslissing dan ook geen enkele rekening heeft gehouden met de context in Nigeria en het daadwerkelijk geloof in vloeken aldaar.

Ook verzoekster heeft tijdens het interview op het CGVS duidelijk gemaakt dat zij absoluut gelooft dat zij vervloekt is en zij hierdoor door de maatschappij zou worden uitgestoten.

Dat verzoekster dan ook geen melding zou hebben gemaakt van enige vrees in verband met deze vloek, zoals door verweerder opgeworpen, is dan ook geenszins correct.

Verzoekster heeft immers meerdere malen duidelijk gemaakt dat zij vreesde te worden verstoten indien iemand zou weten dat zij seksuele betrekking had met een bloedverwant en zij hierdoor vervloekt is.

Dat het CGVS overigens nooit aan verzoekster de directe vraag heeft gesteld wat verzoekster precies vreesde aangezien zij geloofde dat zij vervloekt was.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is wanneer gesteld wordt dat verzoekster geen vrees zou hebben vermeld in verband met de vloek die op haar rustte en bovendien nooit uitdrukkelijk aan verzoekster heeft gevraagd of zij een specifieke vrees koesterde omwille van deze vloek.

Dat de bestreden beslissing bovendien geenszins op een zorgvuldige manier genomen werd.

De bestreden beslissing houdt dienaangaande dan ook een schending in van het motiveringsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, nu verzoekster onvoldoende ondervraagd werd omtrent de vrees welke zij had wegens de vloek die op haar rustte, doch dit wel als argument gebruikt wordt in de bestreden beslissing om vraagtekens te plaatsen bij het asielrelaas van verzoekster.

2.1.7. Dat besluitend kan gesteld worden dat de bestreden beslissing op diverse punten manifest onjuist werd gemotiveerd, minstens onzorgvuldig tot stand is gekomen en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat bovendien blijkt dat de Commissaris-generaal niet in redelijkheid tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Dat verzoekster dan ook dient erkend te worden als vluchteling, nu blijkt dat zij Nigeria diende te ontvluchten omwille van enerzijds de vrees die zij koesterde voor haar oom en anderzijds de vrees die zij koesterde omwille van het feit dat zij ervan overtuigd was dat zij vervloekt was en zij en haar kind uit de maatschappij zou worden verstoten.

Dat verzoekster bovendien geen hulp kon zoeken bij de overheid, nu de Nigeriaanse politie zou corrupt als wat is en het geloof in de vloek die op verzoekster rust in het gehele land wijdverspreid is, zodat verzoekster ook niet over een intern vluchtalternatief beschikt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 48/3 Vw. en verzoekster dient erkend te worden als vluchteling.

Dat er in casu minstens sprake is dat - in geval van terugkeer van verzoekster naar haar herkomstland – zij een reëel risico op ernstige schade loopt (waartegen zij geen bescherming van de autoriteiten kan inroepen) in de zin van doodstraf of executie foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

In geval van een terugkeer naar Nigeria zal verzoekster immers onmenselijk behandeld worden, aangezien op haar een vloek rust en zij uitgestoten zal worden door de maatschappij.

Dat verzoekster ondergeschikt, dan ook wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 Vw. zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van dit artikel.

2.1.8. Dat verzoekster besluitend wenst af te ronden met nogmaals op te merken dat zij inmiddels een zoontje heeft met haar voormalige partner, welke over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikt en een procedure tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap hangende is.

Dat haar zoontje bovendien bezit van staat heeft ten aanzien van zijn vader en vader en zoon elkaar wekelijks zien.

Verzoekster zal dan ook weldra de moeder zijn van een kind met onbeperkt verblijfsrecht in België."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *in se* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke

kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Verzoekster verklaarde dat ze in België aankwam in juli 2016 en deed haar verzoek om internationale bescherming op 5 april 2019. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende bijna drie jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Het voorstaande klemmt des te meer aangezien verzoekster een origineel paspoort voorlegt (mapje 5, stukken van DVZ) dat werd afgeleverd te Brussel op 18 september 2017. Verzoekster bekam een jaar na haar aankomst in België een paspoort via de Nigeriaanse autoriteiten. Verzoekster gaf aldus de voorkeur aan het bekomen van een paspoort via haar nationale autoriteiten in plaats van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Tevens blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze internationale bescherming vroeg in België nadat bleek dat het OCMW haar niet meer konden helpen met het betalen van haar rekeningen (zie notities CGVS, p. 17).

7. Wat verzoeksters vermeende schending van de rechten van verdediging betreft omdat zij tijdens het “verhoor” bij de DVZ niet werd bijgestaan door een raadsman, blijkt dat verzoekster eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken - en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen - geen rechtsprekende organen zijn. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden enkel in tuchtzaken, behoudens andersluidend voorschrift. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er een verplichting rust op de Dienst Vreemdelingenzaken om bij de voorbereiding van het asiëldossier, alvorens het wordt overgedragen aan het Commissariaat-generaal, de verzoekster om internationale bescherming te laten bijstaan door een raadsman.

De loutere ontkenning van haar verklaringen, zoals deze genoteerd werden op de DVZ, alsook dat "verzoekster deze verklaringen heeft ondertekend" maar dat dit geen "reden [is] om aan te nemen dat verzoekster dergelijke zaken daadwerkelijk zou hebben gezegd", kan niet aangenomen worden als nuttig verweer teneinde de motivering te ontcrachten waar deze stelt:

"Uw verklaringen bij de DVZ komen bovendien niet overeen met de verklaringen die u aflegde bij het CGVS wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder te niet doet. Zo geeft u aan bij de DVZ dat u van bij uw geboorte tot wanneer u het land verliet in Ugbighoko woonde (zie verklaring DVZ, opgemaakt op 18/11/2019, vraag 10). U verklaarde bij het CGVS echter dat u na de dood van uw ouders door uw oom werd meegenomen en elders ging wonen, op ongeveer een uur van de plek van waar uw ouders woonden (zie notities CGVS, p 7). Bij het CGVS verklaarde u dat u bij uw oom woonde in Ugbighoko en dat u voordien in Urogo bij uw ouders en zussen woonde (zie notities CGVS, p 6). Het is niet aannemelijk dat, indien u werkelijk bij uw oom diende te wonen van eind 2008 tot 2012, dat u hier geen vermelding van heeft gemaakt bij de DVZ maar dat u nadrukkelijk verklaart dat u uw hele leven op één plek heeft gewoond.

Ook uw verklaringen over uw zussen zijn niet coherent waardoor de algehele geloofwaardigheid nogmaals wordt aangetast. Bij de DVZ verklaarde u immers dat uw oudste zus G. is verdwenen door aan te geven dat u niet weet waar ze is en dat uw jongere zus B. in Benin is (zie verklaring DVZ ingevuld op 18/11/2019, vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw jongste zus is weggelopen en dat u niet weet waar ze is (zie notitie CGVS, p 6). Ook over de naam van uw moeder legt u geen éénduidige verklaringen af. Zo verklaarde u bij de DVZ dat ze F. heet (zie verklaring DVZ ingevuld op 18/11/2019, vraag 13A), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat ze Esther heet (zie notities CGVS, p 5). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en voorgehouden profiel."

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Voorstaande motivering betreft inconsistente verklaringen aangaande haar zussen en haar verblijfplaatsen; de vaststelling dat verzoekster hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt betreft een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid en voorgehouden profiel.

8. Verzoekster verklaart te vrezen voor haar oom die haar zou hebben mishandeld na het overlijden van haar ouders.

Artikel 48/3, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden."

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Te dezen blijkt dat verzoekster, die overigens in België in 2017 in het bezit kwam van een paspoort dat blijkbaar probleemloos afgeleverd werd door de Nigeriaanse autoriteiten, geen concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de Nigeriaanse autoriteiten geen bescherming zouden willen verlenen ten aanzien van haar oom omwille van een grond van vervolging (cf. artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet) in hoofde van verzoekster. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk onder een wettelijk omschreven grond van vervolging te vallen ingevolge de vermeende problematiek met haar oom. Verzoekster maakt derhalve het wettelijk vereiste verband tussen gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden, niet aannemelijk.

9. Inzake de vermeende problemen met haar oom stelt de bestreden beslissing:

“Verder kan u geenszins aannemelijk maken dat uw oom u werkelijk zou zoeken indien u zijn huis zou verlaten, zoals u verklaart (zie notities CGVS, p 21). U beweert immers dat, indien u zou weggaan, hij u zou zoeken en dat u daardoor niet naar uw zus zou kunnen gaan voor hulp. U verklaart dat uw oom u zou zoeken en dat u daarom niet eerder bent weggegaan uit het huis van uw oom. Echter, deze verklaringen vallen helemaal niet te rijmen met uw verklaringen dat uw zus naar uw oom ging om u te zoeken, wanneer u al in Libië was. (zie notities CGVS, p 23). Uw oom heeft u bijgevolg nooit gezocht wanneer u zijn huis zou hebben verlaten. Uw vrees dat hij u zou zoeken is dan ook gebaseerd op boue veronderstellingen en spreekt u zelf tegen in uw verklaringen betreffende wat gebeurde na uw vertrek. Tevens kan er worden opgemerkt dat uw verklaringen over de verwondingen die uw oom u zou hebben toegebracht helemaal niet geloofwaardig zijn. Wanneer de protection officer (verder PO) u meer informatie vroeg over het medisch attest dat u voorlegt, geeft u aan dat het om de messteek gaat die uw oom u had toegebracht. Wanneer u vervolgens werd gevraagd wanneer dit gebeurde, zegt u dat het was wanneer u bij hem woonde. Wanneer de PO u vervolgens vraagt in welk jaar het was, zegt u dat u het niet meer weet. U zegt dat u er woonde en dat hij u bedreigde, maar dat u zich het jaar niet meer kan herinneren. Het is pas wanneer u het medisch attest bekijkt, dat u opmerkt dat het attest vermelding maakt van het jaar 2012. (zie notities CGVS, p 12) Het is helemaal niet geloofwaardig dat u zich op het moment van uw persoonlijk onderhoud helemaal niet zou herinneren wanneer uw oom u met een mes zou hebben aangevallen terwijl u dit blijkbaar wel uitdrukkelijk heeft vermeld aan de arts die het document heeft opgemaakt. Tevens is het opmerkelijk dat u zich het jaar niet herinnerde terwijl het een keerpunt was in uw leven in Nigeria en de aanzet was van uw vertrek uit Nigeria. Het is daarom wel zeer verwonderlijk dat u in het begin van het persoonlijk onderhoud zonder enige aarzeling kan zeggen dat u in 2012 Nigeria heeft verlaten (zie notities CGVS, p 5), maar dat u dit blijkbaar niet koppelt aan de messteek die uw oom u zou hebben toegebracht waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas ten aanzien van haar oom, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake de messteek die zou zijn aangebracht geweest, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

10. Verzoekster vreest te zijn vervloekt.

Verzoekster slaagt er in onderhavig verzoekschrift echter niet in aan te tonen op welke wijze deze vrees gekoppeld is aan haar ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep en dat zij omwille van de voormelde criteria geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten. De Raad erkent dat het geloof in voodoo en andere traditionele religies in Nigeria voorkomt, doch verzoekster haalt nergens doorheen haar asieltrelaas aan welke concrete vervolging zij vreest omwille van de op haar rustende vloek of in welke mate deze “vervloeking” zich zou houden aan de landsgrenzen van Nigeria.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS